

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci navrhovatele: **Ing. J. N., CSc.**, zastoupen Mgr. Janem Horkým, advokátem se sídlem Matějská 2357/22, Praha 6, proti odpůrci: **město Špindlerův Mlýn**, se sídlem Svatopetrská 173, Špindlerův Mlýn, zast. Mgr. Vojtěchem Metelkou, advokátem se sídlem Martinská 608/8, Plzeň, ve věci návrhu na zrušení opatření obecné povahy, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 4. 2019, čj. 30 A 153/2018-73,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 4. 2019, čj. 30 A 153/2018-73, **se ruší.**
- II. Opatření obecné povahy – změna č. 1 územního plánu Špindlerův Mlýn, schválená usnesením zastupitelstva města Špindlerův Mlýn č. 9/18/2016-Z, ze dne 11. 4. 2016, **se ruší v části týkající se pozemku p. č. X** v k. ú. Š. M., a to dnem právní moci tohoto rozsudku.
- III. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovateli náhradu nákladů řízení o návrhu a o kasační stížnosti ve výši 26 932 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jeho zástupce Mgr. Jana Horkého, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V úvodu návrhu navrhovatel konstatoval, že usnesením zastupitelstva města Špindlerův Mlýn č. 9/18/2016-Z ze dne 11. 4. 2016 byla formou opatření obecné povahy podle § 171 až § 174 správního řádu vydána Změna č. 1 územního plánu Špindlerův Mlýn, která nabyla účinnosti dne 27. 4. 2016 (dále také jen „změna č. 1 ÚP“).

[2] Navrhovatel podal ke krajskému soudu návrh na zrušení opatření obecné povahy - změny č. 1 ÚP. Krajský soud návrh zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření odpůrce

[3] Navrhovatel (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Stěžovatel uvedl, že se krajský soud přezkoumatelně nevypořádal s jeho návrhem a jeho závěry nemají oporu v dostatečně zjištěném skutkovém stavu.

[4] Stěžovatel namítl, že krajský soud reagoval nedostatečně na návrhové body vytýkající, že změna č. 1 ÚP nebyla provedena ve veřejném zájmu, jedná se o opatření nepřiměřené a neodůvodněné a nepřiměřená je i újma, která tím stěžovateli vznikla. Opřel je pouze o obsah vyjádření odpůrce, aniž tvrzené skutečnosti sám ověřil a přesvědčivě a přezkoumatelně odůvodnil. Krajský soud nerozhodl v souladu s pravidly územního plánování, že zásahy do vlastnického práva musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny na základě zákona, z ústavně legitimních důvodů, jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů atd.

[5] Podle stěžovatele se krajský soud nezabýval ani argumentací a předloženými důkazy vztahujícími se k omezení vlastnického práva stěžovatele. Krajský soud v napadeném rozsudku vymezuje, za jakých podmínek lze opatřením obecné povahy omezit vlastnická práva. Krajský soud považoval zrušení určení stěžovatelova pozemku k zastavění za proporcionální a spravedlivé a důvod toho považuje za legitimní, ačkoli jediným důvodem proto tento závěr je, že odpůrce neshledal důvod pro vymezení dalších zastavitelných ploch. Podle názoru stěžovatele se ovšem nejednalo o vymezení dalších zastavitelných ploch, neboť stěžovatelův pozemek byl již dříve určen k zastavění (stěžovatel odkázal na rozsudek krajského soudu ze dne 30. 5. 2013, čj. 30 A 130/2012-141). Ve změně č. 1 ÚP byly nadto nově vymezeny určité zastavitelné plochy.

[6] Stěžovatel dále vytkl nepřezkoumatelnost rozhodnutí o jeho námitkách proti změně č. 1 ÚP.

[7] Stěžovatel navrhl, aby NSS napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Odpůrce uvedl, že změna č. 1 ÚP nevytváří nárůst ani úbytek kapacity plochy bydlení oproti platnému územnímu plánu. Nové zastavitelné plochy bydlení byly vymezeny jen pro ty lokality, u kterých nebylo vydáno záporné stanovisko dotčených orgánů k tomu, aby byly zastavěny. Tyto lokality byly vymezeny také tak, aby nenarušovaly urbanistickou koncepci původního územního plánu, tedy pouze v rozsahu nutném k vytvoření přiměřené rezervy zastavitelných ploch s tímto funkčním využitím, aby byl zajištěn rozumný a postupný rozvoj sídelního celku.

[9] Odpůrce nepovažoval za vhodné zařadit stěžovatelův pozemek do zastavitelné plochy s ohledem na vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území a stanoviska dotčených orgánů.

[10] Podle odpůrce má rozhodnutí o námitkách všechny náležitosti podle správního řádu a všechny námitky stěžovatele byly dostatečně vypořádány. Odpůrce dodal, že na jednotlivé námitky stěžovatele a dalších vlastníků pozemků reagoval v samotném územním plánu, ve kterém pro celé řešené území vymezil veřejný zájem a cíl územního plánování, jež chce aplikovat a dodržovat prostřednictvím napadeného opatření obecné povahy u všech dotčených pozemků. Jednalo by se o nepřiměřený formalismus, pokud by soudy po obcích chtěly,

aby v každém rozhodnutí o námitkách vlastníka opětovně opisovaly všechny části opatření obecné povahy, které obsahují důvody neprovedení změny požadované v námitce. Zvláště pak v případě, kdy není dán nárok na vymezení konkrétního pozemku jako nové zastavitelné plochy (odkázal na rozsudek krajského soudu ve věci sp. zn. 30 A 44/2016). Odpůrce podotkl, že stěžovatel nebyl zkrácen na svých právech, neboť funkční využití pozemku odpovídá dosavadnímu faktickému způsobu jeho užívání. Rovněž popsal, jakým způsobem mohou soudy rozhodovat o územním plánování.

[11] Odpůrce nesouhlasí s námitkou stěžovatele, že se krajský soud dostatečně nevypořádal se všemi návrhovými body. Odpůrce popsal, jakým konkrétním způsobem se krajský soud vypořádal se stěžovatelskými námitkami.

[12] Odpůrce navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[13] V replice stěžovatel k vyjádření odpůrce, že fakticky nebyl změněn reálný stav užívání pozemku, uvedl, že odpůrce přehlíží, že stěžovatel již v roce 2008 podal návrh na vydání územního rozhodnutí pro stavbu rodinného domu. Toto řízení skončilo až v roce 2017, kdy územní rozhodnutí nebylo vydáno. V průběhu těchto let dal soud za pravdu stěžovateli, že daný pozemek se nenachází v nezastavěném území. Navrhl, aby NSS provedl důkaz spisem ve věci řízení o vydání územního rozhodnutí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Stěžovatelské námitky lze shrnout tak, že změna č. 1 ÚP ve vztahu ke stěžovateli a jeho pozemku byla nepřiměřená a bylo jí zasaženo do vlastnického práva stěžovatele. Nadto se stěžovatel domnívá, že rozhodnutí o jeho námitkách proti návrhu změny č. 1 ÚP je nedostatečně odůvodněno. NSS k tomu konstatuje, že všechny tyto námitky spolu velmi úzce souvisí. Zásahy do vlastnického práva v procesu územního plánování je třeba hodnotit s ohledem na přiměřenost takového zásahu ve vztahu k veřejnému zájmu, který je územním plánem sledován. Pro posouzení, zda je takový zásah přiměřený k určitému jednotlivci, je stěžejní rozhodnutí o námitkách, které vznesl tento jednotlivec.

[16] NSS úvodem předesílá, že přijetí konkrétního územního plánu je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a projevem práva na samosprávu územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2011, čj. 6 Ao 6/2010-103, č. 2552/2012 Sb. NSS). Soudy se při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace řídí zásadou zdrženlivosti a principem proporcionality. Ke zrušení územního plánu soud přistoupí pouze tehdy, byl-li zákon porušen v nezanedbatelné míře, tj. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a vydaného opatření obecné povahy. Soud může podle okolností zrušit i část územního plánu, pokud to umožňuje charakter napadeného aktu. Úlohou soudu je bránit jednotlivce před excesy v územním plánování, nikoliv územní plány dotvářet či věcně regulovat (rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2007, čj. 2 Ao 2/2007-73, č. 1462/2008 Sb. NSS). Soudům proto nepřisluší přezkoumávat, zda byl pro určitý pozemek zvolen nejvhodnější způsob funkčního využití či regulace. Soud pouze zkoumá, zda příslušný orgán postupoval při pořizování územního plánu a v řízení o jeho vydání v souladu se zákonem (rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2006, čj. 1 Ao 1/2006-74, č. 968/2006 Sb. NSS). Vzhledem k tomu, že je územním plánem určováno využití konkrétního území, může jím být zasaženo do vlastnických práv či jiných věcných práv.

NSS k tomu již dříve upřesnil, že zásahy do těchto práv musí být ústavně legitimní, odůvodněné zákonnými cíli, musí být co nejvíce šetrné a nezbytné, vést rozumně k zamýšlenému cíli, a to nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle. Při vytváření územního plánu jsou proto správní orgány povinny řídit se zásadou subsidiarity a minimalizace zásahu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS).

[17] Jak již bylo uvedeno, pro posouzení, zda zásah do konkrétního věcného práva byl v souladu se zásadami územního plánování, je stěžejní rozhodnutí o námitkách proti návrhu územního plánu [§ 53 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), § 172 odst. 5 správního řádu]. Odůvodnění rozhodnutí o námitkách je zpravidla tou částí územního plánu, která obsahuje podrobné důvody určení funkčního využití konkrétního pozemku, neboť tyto důvody zpravidla míří nad rámec podrobnosti textové části územního plánu (rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2019, čj. 9 As 65/2019-29). Odůvodnění územního plánu totiž nemůže zdůvodňovat příslušnou regulaci z pohledu každého dotčeného pozemku, neboť už jen z hlediska nároků na rozsah odůvodnění by byl takový požadavek většinou neproveditelný (srov. rozsudky NSS ze dne 26. 6. 2014, čj. 5 Aos 3/2013-33, nebo ze dne 2. 8. 2018, čj. 10 As 33/2018-39).

[18] Na odůvodnění rozhodnutí o námitkách je třeba klást stejné požadavky jako na typická správní rozhodnutí. Musí z něj být seznatelné, z jakého důvodu považuje obec námitky uplatněné oprávněnou osobou za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč považuje předesílané skutečnosti za nerozhodné, nesprávné nebo jinými provedenými důkazy za vyvrácené (rozsudek NSS ze dne 24. 11. 2010, čj. 1 Ao 5/2010-169, č. 2266/2011 Sb. NSS). Tyto závěry upřesnil Ústavní soud v nálezu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, v němž uvedl, že „[p]ožadavky (...) vůči zastupitelstvu obce, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku uplatněnými proti územnímu plánu, nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky jsou výrazem přepjatého formalismu“. Míra konkrétnosti odůvodnění rozhodnutí o námitkách je závislá i na velikosti dané obce (rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, čj. 6 Aos 2/2013-95).

[19] Pokud dotčená osoba dle § 52 odst. 2 stavebního zákona podá proti návrhu územního plánu konkrétní námitky, v nichž zpochybňuje navrhované řešení s poukazem na zásah do konkrétních práv či chráněných zájmů, je na odpůrci, aby zásah do těchto práv v rozhodnutí o námitkách odůvodnil. Tyto důvody musí být samy o sobě přiměřené (proporcionální) zásahu do práv oprávněné osoby (rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2019, čj. 9 As 65/2019-29). S ohledem na dělbu moci ve státě, která byla ve vztahu k územnímu plánování nastíněna výše, mohou soudy zkoumat proporcionalitu řešení zakotveného v územním plánu pouze v případě, že se k ní již vyjádřil odpůrce v procesu přípravy územního plánu na základě podané námitky či připomínky.

[20] Stěžovatel je vlastníkem pozemku parc. č. v k. ú. Š. M., na kterém chtěl postavit rodinný dům. Již v roce 2008 požádal o vydání územního rozhodnutí. Vydání územního rozhodnutí se však stěžovatel domáhal neúspěšně, věc se řešila mnoho let. Územní plán z roku 2011 zařadil stěžovatelův pozemek do funkční plochy KO - ostatní krajinná zeleň a současně byl pozemek zařazen do nezastavěného území obce. Dřívější územní plán Špindlerova Mlýna řadil stěžovatelův pozemek do funkční plochy II - komerční zóna nižší intenzity, ve které bylo možné realizovat celou řadu staveb při splnění dalších předpokladů, a to včetně stavby rodinného domu. Stěžovatel se návrhy na zrušení obecné povahy domáhal zrušení části územního plánu, která se týkala jeho pozemku. Rozsudky krajského soudu ze dne 30. 5. 2013, čj. 30 A 130/2012-141, a ze dne 28. 4. 2015, čj. 30 A 34/2014-99, byl zrušen územní plán Špindlerova Mlýna z roku 2011 ve vztahu k pozemku stěžovatele v části, ve které byl tento pozemek zařazen do funkční plochy KO - ostatní krajinná zeleň a do nezastavěného území. Změnou č. 1 ÚP, která mj. nahrazovala

zrušenou část územního plánu Špindlerova Mlýna z roku 2011 ve vztahu ke stěžovateli, byl pozemek stěžovatele zařazen do funkční plochy ZS. 1 - ostatní zeleň s podílem vysoké zeleně. Ze změny č. 1 ÚP rovněž vyplývá, že se jedná o pozemek mimo zastavěné území obce.

[21] Proti návrhu změny č. 1 ÚP podal stěžovatel námitky. Namítl, že jeho pozemek má být zařazen do zastavěného území. Stěžovatel dále nesouhlasil s funkčním zařazením pozemku. Podle stěžovatele se odpůrce účelově snaží zamezit tomu, aby na stěžovatelově pozemku bylo možné postavit rodinný dům. Podotkl, že na sousedním pozemku byla stavba rodinného domu povolena. Stěžovateli bylo zabráněno na jeho pozemku postavit rodinný dům, ačkoli potřebné podklady pro územní rozhodnutí předložil již v roce 2008. Stěžovatel požadoval, aby jeho pozemek byl zařazen do funkční plochy BI - bydlení individuální - RD. Podle stěžovatele by také případná plánovaná (vzrostlá) zeleň byla překážkou v přehlednosti na křižovatce v sousedství jeho pozemku. Podotkl také, že na jeho pozemku momentálně žádná zeleň není.

[22] Odpůrce vyhověl stěžovatelově námitce týkající se toho, že jeho pozemek má být zařazen do zastavěného území. K funkčnímu zařazení pozemku odpůrce uvedl, že odpovídá způsobu užívání daného pozemku a jeho současnému stavu na místě samotném. Dodal, že změnou č. 1 ÚP byly vymezeny zastavitelné plochy BI - bydlení individuální, které byly nutné k vytvoření přiměřené rezervy zastavitelných ploch s tímto funkčním využitím, aby byl zajištěn rozumný a postupný rozvoj sídelního celku i v oblasti bydlení. Tento nárůst zastavitelných ploch s funkčním využitím BI - bydlení individuální považuje odpůrce za dostatečný k vytvoření předpokladů pro výstavbu a udržitelný rozvoj území, další zvýšení ploch by bylo v rozporu s urbanistickou koncepcí stanovenou v části C. 1 výrokové části územního plánu Špindlerova Mlýna z roku 2011, podle které by se měl výrazně omezit nárůst ubytovacích kapacit města. Zařazení stěžovatelova pozemku do funkčního využití BI - bydlení individuální odpůrce nepovažuje za vhodné také s ohledem na závěr SEA a Správy Krkonošského národního parku. Odkázal na rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2010, čj. 8 Ao 1/2010-89.

[23] V rozhodnutí o námitkách jsou citovány závěry z vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území a stanovisko Správy Krkonošského národního parku, podle kterých návrh zařazení stěžovatelova pozemku do funkčního využití ZS. 1 - ostatní zeleň s podílem vysoké zeleně odpovídá současnému stavu a s tímto zařazením posuzující orgány souhlasí, neboť nepřinese negativní vlivy na životní prostředí, a naopak může přispět ke kultivaci centra města.

[24] Podle změny č. 1 ÚP je jedním z požadavků urbanistické koncepce současného územního plánu požadavek na nezahušťování území, nezvyšování podílu zastavěných ploch, zachování udržitelné kapacity území a zachování historického charakteru zástavby města jako ochrany základních stávajících hodnot území centra města.

[25] NSS konstatuje, že změna funkčního využití pozemku je bezpochyby zásahem do vlastnického práva stěžovatele (rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2019, čj. 9 As 65/2019-29). V projednávané věci je proto nutné posoudit, zda tento zásah do stěžovatelova vlastnického práva byl přiměřený ve vztahu ke sledovanému veřejnému zájmu. Proporcionalita v tomto smyslu představuje vážení přiměřenosti územní regulace vůči právům dotčených subjektů. Vzhledem k tomu, že při posuzování této otázky vychází soud především z rozhodnutí o námitkách, zaměřil se NSS na vypořádání stěžovatelových námitek k návrhu změny č. 1 ÚP odpůrcem. V tomto směru nelze odhlédnout od toho, že z námitek stěžovatele vyplývá, že se změnou funkčního zařazení pozemku cítí být dotčen na svém vlastnickém právu, neboť jej kupoval za účelem, aby si na něm mohl postavit rodinný dům, což v dané době odpovídalo i možnostem vyplývajícím z tehdejšího územního plánu.

[26] Podstatné změny územního plánu určité obce je možné činit pouze kontinuálně, a nikoli nahodile. Veřejný zájem na nezastavování území je jistě legitimní sledovaný cíl.

[27] Odpůrce se však nevypořádal s tím, proč je přiměřený zásah do vlastnického práva stěžovatele s ohledem na sledovaný veřejný zájem, ačkoli stěžovateli dříve vzniklo za již popsanych specifických okolností (významná je zejména skutečnost, že stěžovatel ještě před změnou územního plánu činil kroky k získání povolení ke stavbě rodinného domu), kterými se tato věc liší od jiných případů, legitimní očekávání, že na svém pozemku bude moci postavit rodinný dům. NSS nevylučuje, že tento zásah může být přiměřený. V projednávané věci tuto otázku ale nemůže posoudit, neboť ji musí dostatečně posoudit odpůrce a teprve následně je možné, aby věc v tomto ohledu přezkoumaly soudy. V posuzovaném případě nedostatečné vypořádání stěžovatelovy námitky činí rozhodnutí o námitkách nepřezkoumatelným a není proto momentálně možné posoudit, zda zásah do vlastnického práva stěžovatele byl přiměřený. NSS dále podotýká, že za dostatečné vypořádání námitky nelze považovat shrnutí, že nově funkční využití území odpovídá faktickému stavu využití pozemku. Takový závěr by bylo možné přijmout pouze v případě, že by stěžovatel pozemek nijak nevyužíval a ani by neučinil žádné kroky k tomu, aby ho mohl využívat určitým způsobem. Stěžovatel však po mnoho let podnikal kroky k tomu, aby na tomto pozemku mohl postavit rodinný dům (rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2012, čj. 6 Ao 8/2011-74). Tuto okolnost odpůrce zřejmě přehlédl a nijak ji nezohlednil. Nadto stěžovatel již ve svých připomínkách uváděl, že nelze hovořit ani o tom, že by na jeho pozemku byla vzrostlá zeleň. K tomu se odpůrce také nevyjádřil. Odpůrce tedy vypořádal námitky stěžovatele jen povšechně s odkazy na sledovaný veřejný zájem, aniž se vypořádal s konkrétními námitkami stěžovatele.

[28] Vzhledem k tomu, že rozhodnutí odpůrce je nepřezkoumatelné, neboť NSS nemohl přezkoumat, zda zásah do stěžovatelova vlastnického práva je přiměřený, zrušil NSS část změny č. 1 ÚP týkající se stěžovatelova pozemku. Nebylo namístě, aby NSS vrátil věc krajskému soudu, který by na základě závazného právního názoru NSS nemohl učinit nic jiného než změnu č. 1 ÚP v části týkající se stěžovatelova pozemku zrušit. Rozsudek krajského soudu proto NSS jen zrušil.

[29] NSS dále pro úplnost poznamenává, že se krajský soud konkrétními návrhovými body stěžovatele zabýval také poměrně obecně. Konstatoval (stručně řečeno), že zásah do vlastnického práva stěžovatele byl přiměřený vzhledem ke sledovanému veřejnému zájmu, jak byl popsán výše. Nevzal však dostatečně v úvahu (stejně jako odpůrce) specifické skutkové okolnosti této věci, a to původní funkční zařazení stěžovatelova pozemku a kroky, které stěžovatel učinil za účelem stavby rodinného domu na svém pozemku.

[30] Stěžovatel navrhl, aby NSS provedl důkaz správními spisy stavebního úřadu týkajícími se jeho žádosti o vydání územního rozhodnutí. NSS provedení tohoto důkazu považuje za nadbytečné. Skutečnosti vyplývající z tohoto spisu mohou být podstatné pro posouzení, zda byl přiměřený zásah do stěžovatelova vlastnického práva provedený změnou č. 1 ÚP. NSS ovšem proporcionalitu přijatého řešení změnou č. 1 ÚP ve vztahu ke stěžovatelově vlastnickému právu nemohl z výše uvedených důvodů posoudit.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] NSS shledal kasační stížnost důvodnou, proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Vzhledem k tomu, že již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení části napadeného územního plánu odpůrce, zrušil NSS současně tuto část územního plánu [§ 110 odst. 2 písm. b) s. ř. s.].

[32] Jelikož NSS zrušil jak rozhodnutí krajského soudu, tak část opatření obecné povahy, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o návrhu a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a NSS rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s.

[33] Odpůrce ve věci neměl úspěch, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovateli přísluší celková náhrada nákladů řízení spočívající v částce 10 000 Kč za soudní poplatky (5 000 Kč za návrh na zrušení opatření obecné povahy a 5 000 Kč za kasační stížnost) a v částce 16 932 Kč představující náhradu nákladů řízení stěžovatele a jeho obecného zmocněnce v řízení před krajským soudem a odměnu advokátovi za řízení o kasační stížnosti.

[34] V řízení před krajským soudem vynaložil stěžovatel se svým obecným zmocněncem náklady na jízdné z Prahy do Hradce Králové. Doložili, že zpáteční jízdenka z Prahy do Hradce Králové činí 355 Kč. Celkem stěžovatel se zmocněncem uskutečnili tři takové jízdy (účast stěžovatele a zmocněnce na ústním jednání, účast zmocněnce na vyhlášení rozsudku), tj. celkem 1 065 Kč. Dále tyto náklady sestávají z doloženého nocležného pro dvě osoby v hotelu Okresní dvůr, které činily 2 325 Kč. Dále zmocněnec stěžovatele uplatnil paušální náhradu nákladů za čtyři úkony podle § 1 odst. 3 písm. a), b), c) vyhlášky č. 254/2015 Sb. (písemný návrh ve věci samé, příprava na ústní jednání, 2x účast na jednání před soudem) ve výši 4 x 300 Kč [§ 1 odst. 1, 2 vyhlášky č. 254/2015 Sb., § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tj. celkem 1 200 Kč. Vše stěžovatel v řízení před krajským soudem náležitě doložil a vyčíslil. Celkem náhrada nákladů za řízení před krajským soudem (mimo soudní poplatek) činí 4 590 Kč.

[35] Odměna advokáta v řízení o kasační stížnosti náleží podle § 11 advokátního tarifu za tři úkony právní služby podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu) – převzetí věci, podání kasační stížnosti, replika k vyjádření odpůrce. Za tyto úkony patří advokátovi mimosmluvní odměna ve výši 3 x 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu]. Ke každému úkonu právní služby je pak třeba připočíst 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Za úkony právní služby tedy advokátovi náleží (3 x 3 100 + 3 x 300 =) 10 200 Kč a dále částka odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 12 342 Kč.

[36] Celkem tak náklady řízení činí 26 932 Kč. Uvedenou částku je odpůrce povinen zaplatit stěžovateli k rukám jeho zástupce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 30. října 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu